

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **A. K.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu wniosków skazanego
o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 82/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt III K 95/15,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić wstrzymania wykonania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Skazany A. K. w dniu 30 stycznia 2023 r., 10 lutego 2023 r. oraz 20 lutego 2023 r. (daty wpływu do SN) złożył pisma, w których wniósł między innymi ponownie o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku. Podniósł, że istnieje wysoki stopień prawdopodobieństwa wydania przez Sąd Najwyższy w wyniku rozpoznania kasacji orzeczenia, którego treść powodowałaby, że dalsze wykonywanie wobec niego orzeczenia stanowiłoby niesłuszną i niepotrzebną dolegliwość. Przytoczył następnie zakres określonych kasacyjnie zarzutów, rozwijając motywy mające dowodzić ich zasadności. W uzupełnieniu wniosku z dnia 10 lutego 2023 r. kontestował zasadność wydanych dotychczas orzeczeń odmawiających uwzględnienia uprzednio składanych wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia oraz ich prawidłowość z punktu widzenia składu

orzekającego i trybu procedowania, wskazując na okoliczności, które w jego ocenie determinują uznanie, że w sprawie wystąpiła jedna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych podniesionych w uzupełnieniu kasacji adw. P.J. (k. 32 i n.). W kolejnym wniosku skazany zwrócił uwagę, że zastosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. ma dla niego doniosłe znaczenie w odniesieniu zarówno do sfery osobistej, rodzinnej, jak i zawodowej, a także dla wymiaru sprawiedliwości oraz ponad 1400 pokrzywdzonych, którzy na podstawie zaskarżonego wyroku prowadzą postępowania egzekucyjne. Wadliwość tego orzeczenia może w takich okolicznościach prowadzić do odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. W dalszym ciągu podnosił naruszenie art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz będące jego implikacją uchybienie procesowe mające postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej. W uzupełnieniu stanowiska w zakresie istnienia powyższej podstawy uchylenia orzeczenia z dnia oraz 20 czerwca 2023 r. (data wpływu do SN), odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, skazany w dalszym prezentował argumenty mające przemawiać za tym, że tego rodzaju uchybienie w niniejszej sprawie wystąpiło.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie podkreślenia wymaga fakt, że w przedmiocie wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia Sąd Najwyższy orzekał już dwukrotnie (odpowiednio: postanowienie z dnia 21 grudnia 2022 r. oraz z dnia 23 stycznia 2023 r.). Co istotne, mimo przedstawienia we wnioskach rozbudowanych wywodów i przytoczenia licznego orzecznictwa, nie zostały wskazane żadne nowe okoliczności mogące dostarczać nieznanych dotąd i nierozważonych powodów, relewantnych z punktu widzenia potrzeby sięgnięcia po instytucję określoną w art. 532 § 1 k.p.k. Sam fakt, że skazany wyraża niezadowolenie z treści dotychczasowych rozstrzygnięć nie stanowi warunku skuteczności wniosku, który w takich realiach zbliża się treścią do niedopuszczalnego wszak przez ustawę środka zaskarżenia.

Przypomnieć ponownie trzeba, że wstrzymanie wykonania orzeczenia nie stanowi reguły i nie powoduje po stronie sądu obowiązku stosowania tej instytucji, co koresponduje z respektowaniem obowiązującego w polskim prawie

domniemania prawidłowości prawomocnych orzeczeń i dbałością o bezpieczeństwo obrotu prawnego. Instytucja ta jest dopuszczalna jedynie w wyjątkowych przypadkach. Chodzi tu o okoliczności wskazujące - jeszcze przed rozpoznaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia - w sposób ewidentny, bez potrzeby dodatkowej, pogłębionej analizy podniesionych zarzutów, na wysokie prawdopodobieństwo ich uwzględnienia, co przekłada się na tożsamą prognozę w odniesieniu do możliwości skasowania prawomocnego wyroku. Jedynie w takim wypadku odstępianie od reguły natychmiastowej wykonalności orzeczenia (art. 9 § 2 k.k.w.), z uwagi na potrzebę zapobieżenia potencjalnym, nie mającym oparcia w rzetelnym procesie dolegliwościom, staje się celowe i uzasadnione. Wszystkie konsekwencje wyroku i ich uciążliwość względem skazanego muszą być analizowane w powyżej zakreślonym aspekcie, bowiem w oderwaniu od zarzutów kasacyjnych pozostają one w sferze naturalnych implikacji wykonywania wyroku. Co najwyżej, w określonych uwarunkowaniach, mogą być rozpatrywane na gruncie stosownych przepisów Kodeksu karnego wykonawczego i ustanowionych tam instytucji.

Przekładając powyższe na realia tej sprawy, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do zmodyfikowania dotychczasowego stanowiska w zakresie oceny poszczególnych zarzutów kasacyjnych, czynionej rzecz jasna w granicach możliwych do rozstrzygania na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. Podniesione w kasacjach obrońców skazanego zarzuty będą wymagały wnikliwej analizy, jednak żaden z nich, w tym również zarzut najpoważniejszego naruszenia prawa o charakterze bezwzględnym, nie daje obecnie podstaw do uznania go za spełniający wskazane powyżej kryteria. Powody takiej oceny wyłożone zostały w poprzednio wydanych postanowieniach i nie straciły one swej aktualności. Dodać trzeba, że specyfika oceny nadzwyczajnego środka zaskarżenia w niniejszym postępowaniu wyklucza dokonywanie szerszych merytorycznych odniesień do podniesionych zarzutów. Nie mogą one jednak opierać się na zgłębionej i wszechstronnej analizie, bo wykraczałoby to poza dopuszczalny na tym etapie zakres postępowania incydentalnego. Chodzi tu wszakże o dokonanie jedynie wstępnej oceny, której emanacją nie mogą być zapatrywania bardziej rozbudowane

aniżeli te, które wyrażone już zostały w dotychczas wydanych przez Sąd Najwyższy orzeczeniach w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Mając zatem powyższe okoliczności na uwadze należało orzec jak w sentencji postanowienia.

D. P.

[ms]